

A zărit o femeie foarte frumoasă

A zărit o femeie foarte frumoasă

„David s-a ridicat din patul său și se plimba pe acoperișul casei împăratului. Și de pe acoperiș a văzut o femeie scăldându-se; și femeia era foarte frumoasă la înfățișare”. (2 Samuel 11:2)

David, om mare, cu distinse trăsături spirituale, plin de credință în Dumnezeu, aflat într-o mică neatenție, într-un moment de neveghere, comite un mare păcat (2 Samuel 11.27). Acesta devine pildă deosebit de grăitoare despre cum poate face diavolul dintr-o mică scânteie un puternic incendiu. Ajuns în culmea gloriei sale, David săvârșește o faptă foarte gravă, care atrage asupra lui pedeapsa divină manifestată prin suferință, prin umilință, prin durere, până la sfârșitul vieții sale.

Iată fapta: David a privit de pe acoperișul casei sale; el a zărit o femeie frumoasă (2 Samuel 11.2). Ce mare lucru că a privit? Da, a fost de ajuns o privire pentru ca focul să izbucnească. Și apoi, una după alta, ce înlănțuire tulburătoare de mari nelegiuiri și păcate! Intervenția trimisului lui Dumnezeu, Natan, a răscolit conștiința amorțită a lui David (2 Samuel 12.1-8), astfel că David își recunoaște starea, spunând: „am păcătuit înaintea lui Dumnezeu” (2 Samuel 12.13), iar apoi David s-a făcut vinovat și de moartea lui Urie, soțul acestei femei (2 Samuel 11.15, 17). În răscoala pe care o stârnește fiul său chiar împotriva tatălui, Absalom este înfrânt și omorât. Iată urmări ale privirii lui David.

Uneori atracția păcatului este nu o stare a firii pământești, ci o capcană, un lanț satanic, când cel rău pune în mișcare toată puterea lui de ațâțare a poftelor trupului pentru a crea prilejuri de păcătuire.

Și Iosif, vândut fiind de frații săi în Egipt, a trecut prin încercări extrem de grele. El a fost momit de soția propiului său stăpân. În fața insistențelor păcătoase ale acestei femei (Geneza 39. 7-20), Iosif a dat dovadă de o mare putere de biruință și curăție, respingând cu deznădăjduit toate propunerile ei stricate. Iosif nu numai că a respins în mod categoric poftele păcatului, dar a preferat mai degrabă să sufere decât să cedeze în fața păcatului.

În zilele senine și frumoase, oricine se poate lăuda cu Dumnezeu și cu calitățile sale de creștin; când nu suntem ispitiți, oricine poate părea blând, răbdător. Dar când peste noi coboară întunericul ispitelor, cât de slabi ne dovedim! Când plăcerile păcatului ne asaltează sufletul, ce se mai poate dovedi din curăția noastră față de Dumnezeu?

Trebuie să nu uităm că însuși Domnul Isus a fost ispitit și încă atât de greu, în pustii ludee, cât și în multe alte rânduri, culminând cu suferințele fizice și morale de pe Golgota.

După cum în ispitirea lui Iov gura celui rău a fost astupată, rămânând de rușine, tot astfel, Dumnezeu vrea ca în diferite ocazii din viața noastră cel rău să fie înfrânt. Destul de dureros este că uneori învinuirile celui rău sunt adevărate. Ce durere pentru Tatăl ceresc când, uneori, cel rău aduce acuzații întemeiate împotriva copiilor Săi! Dorința lui Dumnezeu este ca, permițând trecerea noastră prin tunel, să ieșim învingători, oricât de înfierbântat ar fi cuptorul ispitelor. Atunci când Dumnezeu va răsplăti pe copiii Săi, va ține cont de gradul de desăvârșire al fiecăruia. Gândul la răsplata care ne așteaptă în cer să ne însuflețească, iar ochii noștri să privească la Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre, Cei care a biruit, ispita, știind că ori de câte ori câștigăm vreo bătălie împotriva celui rău și biruim ispita corurile îngerești cântă imnuri de bucurie spre gloria lui Dumnezeu.